

Pracovní list Karel Čapek: Hordubal

[In Karel Čapek: *Hordubal / Povětroň / Obyčejný život*, NLN, Praha 1998, s. 50–52]

Veliký mír přichází na Juraje, tak veliký, že až nějak bolí. Hleďte ho, takový chlap rozsocháč, a vzdychá, vzdychá pod břemenem posily. Ach, teď bych ještě nechtěl vstát a nést to dolů do údolí, a cože nechtěl: nemohl. Tiše, tiše ležet, aby se to ve mně slehlo a srovnalo; snad dny a týdny takto ležet a čekat, až to samo do sebe zaklesne; ať se točí nebesa, ať skloní vůl hlavu k lidské tváři a zafrká, ať pozří svišť, je-li to kámen? kámen je to a hupky na něj, panáčkovat a větřit. Ruce rozpjaty, leží Hordubal naznak: není Hordubala, není ani Polany – jen obloha a země, vítr a zvonění stád. Rozplývají se oblaka a nic po nich nezbude, ani jako když na sklo dechneš. Myslí si volek, cože má shánky, a je to jen zdálky zvonění. Nač vědět? Zírej. I Bůh zírá. Jaké veliké oko, pokojné jako pohled hovada. Ten vítr, to jako by sám čas tekla a hučel; kde se ho tolik nabere? A nač to vědět?

Bude večer, a Juraj se vrací dolů, jde poloninou a zapadá do lesa, lehce a dlouze si jde; už se v něm srovnalo břímě míru a nemusí ani dávat pozor. Dobře, Polano, dobře, už ti nebudu podbíhat na oči, malý je dvorek pro dva. Najde se u někoho práce, a ne-li, sednu tu někde nahoře a počkám, počkám až do večera. Proč ne, – dlouho-li žije člověk? Nač, prosím tě, by si překáželi dva mraveněci, vždyť místa je, ani nechápeš, kde se ho tolik nabere; a já – i z dálky se mohu dívat. Chvála Bohu, dost je tu vrchů, odkud se může člověk dívat domů. Stvořiteli až na límeč může vylézt a dívat se dolů na sebe sama. Tak jako mraky stoupají – a rozplynou se jako dech.

Už zvoní klekání stád, a Hordubal ještě sedí na mezi dymiánové s kytičkou jahod v ruce a hledí dolů na tu novou červenou střechu. I dvorek je vidět jako dlaň; vzít sem Hafii a ukázat jí – počuj, Hafie, není-li to jako hračka. Na dvorek vychází malininká světlá postavička a stojí, stojí. A tu, hle, i ze stáje vychází tmavá postavička, jde k ní a stojí také. A nehýbají se – jako hračky. Mravenci by mávali tykadly a pobíhali by, kdežto lidé – jsou divnější: stojí proti sobě a nic. Nač vědět, myslí si Hordubal; ale divné, že tak dlouho, tak nehnutě stojí; až úzko je člověku – strašné, že stojí tak bez hnutí. A to že byl, Juraji, mír, co jsi nesl v sobě tam shora? ta tíha, která tě sráží? Nabral jsi tam až příliš něčeho, a je to smutek; ruce jsi rozpráhl, a teď neseš kříž. A ti dva tam dole stojí, stojí, – ach, Jezus, ať už se pohnou! A tu se světlá postavička utrhla a zašla; ta tmavá stojí, nehýbá se, a, sláva Bohu, už je ta tam.

Okruhy analýzy (dle struktury ústní zkoušky státní maturity z češtiny)

I.

→ **zasazení výňatku do kontextu díla**

→ **téma a motiv**

→ **časoprostor**

II.

→ **vypravěč**

→ **postava**

→ **vyprávěcí způsoby**

→ **typy promluv**

III.

→ **jazykové prostředky**

a jejich funkce ve výňatku

IV.

→ **kontext autorovy tvorby**